

Odpouštějme jako Nefi

Aisea se nechtěl na Joshe zlobit navždy.

Noelle Lambert Barrusová
(Podle skutečné události)

Tento příběh se odehrál v USA.

Aisea se rozběhl a přihrál míč spoluhráči Timothymu. Sledoval, jak Timothy napřáhl nohu dozadu a střelil míč do branky.

„Gól!“ vykřikl Timothy, když míč vlétl do sítě.

Aisea zavýskal radostí. Vyhráli zápas!

Když odcházel z hřiště, měl skvělou náladu. Ale pak na něj Josh, jeden z chlapců z druhého týmu, vyštěkl nadávku.

Aiseu to zarazilo a ranilo. Nevěděl, co na to říct. Sklopil oči a pomalu odcházel za spoluhráči.

„Dokázali jsme to!“ radoval se Timothy. „Super přihrávka, Aiseo.“

Aisea ale moc velkou radost neměl. Ne po tom, co mu řekl Josh. Byl smutný a naštvaný.

Po zbytek dne měl pocit, jako by ho k zemi táhlo nějaké těžké závaží. Joshe už rád *neměl*.

Večer seděl Aisea s rodinou při studiu písem. Snažil se poslouchat, jak sestra předčítá. Ale stále se mu v myšlenkách vracelo, co řekl Josh.

Listoval si Knihou Mormonovou. Zastavil se u jednoho verše v 1. Nefim. Byla v něm řeč o době, kdy se k Nefimu jeho bratři nechovali laskavě.

„A stalo se, že jsem jim upřímně odpustil,“ stálo v onom verši.*

Nefi bratrům odpustil? Aisea se zamyslel. *I když se zachovali tak hanebně?*

Aisea se vrátil v myšlenkách k Joshovi. Nechtěl se na něj zlobit navždy. Vždyť mu bylo teprve deset let!

Aisea si přál být jako Nefi. Mohl by Joshovi odpustit, stejně jako Nefi odpustil svým bratrům. A kdyby Josh znovu řekl něco hrubého, prostě ho požádá, aby to už nedělal.

V nitru se mu rozlil pocit tepla a pokoje. Jako kdyby mu Duch Svatý říkal: „Děláš správnou věc.“

„Čemu ses, Aiseo, z těchto veršů naučil?“ zeptala se maminka.

Aisea vzhlédl. „Promiň, četl jsem si jiný verš,“ přiznal. Vysvětlil rodině, co se stalo na fotbale.

Maminka s tatínkem si Aiseu přitáhli k sobě a objali ho. „Mrzí mě, že se k tobě Josh choval ošklivě,“ řekl tatínek. „Nemluvil pravdu. Je pochopitelné, že tě to ranilo.“

Aisea se usmál. „Díky. Chvilí jsem byl opravdu naštvaný. Ale když jsem si teď přečetl písmo, už se na něj zlobit nechci. Chci mu odpustit. A už teď je mi líp!“

„To je báječné!“ usmála se i maminka. „Odpustit není vždy snadné. Ale máš pravdu. Stojí to za to.“

Aisea se podíval na písmo. Pomohla mu Závaží, které ho ještě před chvílí tížilo, bylo pryč. Namísto toho se mu v srdci rozhostil pocit tepla a pokoje.

* 1. Nefi 7:21